

DE TOTA LA VIDA

QUEDEM A L'ESPARDENYERIA DE LA CANTONADA

TONI VALL
Periodista
@tonivall

Doncs sí, a l'Eixample, al voltant de València amb Muntaner, és força recurrent això de “Quedem a l'espardenyeria de la cantonada?” Bé, deuen dir *sabateria* i no *espardenyeria*, però el cas és que Calçats València és, a dreta llei, una espardenyeria. I encara més a dreta llei, un clàssic del barri, referent per la seva especialització i per la decoració de la façana. Un “de tota la vida” catedralici, fundat el 1926 per la família Aguado i adquirit el 1996 per Paco Jiménez, que el regenta avui fent tàndem amb la Míriam, la seva parella, i amb la col·laboració fonamental del Rubén, l'encarregat de la reparació del calçat, un dels tres puntals del negoci.

Espardenyes i sabatilles, reparació de calçat i duplicació de claus, les tres potes que condensen la personalitat d'un local petit, però molt ben aprofitat, pel qual no paren de desfilar clients. Durant l'hora escassa que el vaig visitar, entre quinze i vint van travessar la porta. Un comerç estimat pel barri, amb productes clàssics destinats essencialment al confort del peu, clientela majoritàriament d'edat avançada, però també joves que es deixen temptar pels gustos pretèrits. Els de les sabatilles Victoria de tota la vida, les espardenyes amb sola d'espert, les xanquetes, les sandàlies... el calçat que més s'ajusti a les necessitats, preferències i gustos de cadascú.

“Màquina de afinisaje”, diu el cartell que corona la zona de reparació de calçat. Aquesta paraula no existeix, m'expliquen el Paco i la Míriam. El cartell és molt antic, dels orígens de la botiga, i el van trobar per casualitat dins la caixa de la persiana durant una reparació. *Afinisaje* remet a *finisaje*, que sí que existeix i és el procés de poliment del calçat abans de donar-ne per acabada la reparació total. No és l'única joia de la botiga. Fa sis anys van descobrir per casualitat que sota una capa de pintura marró –que semblava fusta– s'amagava el preciós cartell de la façana, de vidre i lletres de pa d'or: “*Se compone y tiñe el calzado. Se tiñen monederos en todos los colores*”. Una troballa sensacional que, juntament amb les vitrines exteriors, perfila el

La família Aguado va fundar el 1926 Calçats València, un negoci adquirit per Paco Jiménez el 1996

CRISTINA CALDERER

paisatge visual d'una botiga amb molt d'encant. Les vitrines, de fet, tenen molta tela.

En principi, a Barcelona no està permès que els establiments tinguin vitrines que sobresurtin de manera prominent i envaeixin espai transitable. Però és que les vitrines de Calçats València són les originals dels anys 30, estan protegides i formen part indissoluble de la façana de l'edifici. Quina sort i quina bona notícia!

El Paco va fer un curset de sis mesos de sabater per Càritas i, passejant un dia pel barri, va veure que el negoci de la família Aguado estava en traspàs. No s'ho va pensar i, amb la seva mare, en va agafar les regnes l'any 1996. Durant cinquanta anys, els Aguado –matrimoni i dos fills– s'hi havien dedicat en cos i ànima i agafar-los el relleu els semblava una bona idea. I fins avui. El Paco m'ensenya una sabata que el Rubén està reparant, és una Lottusse clàssica. En un temps de mala qualitat de fabricació –en el calçat i en la roba– no és tan habitual com abans que la gent porti a arreglar les sabates. “Com li expliques a un client que s'ha gastat 300 euros en unes vambes que estan fetes amb un material nefast? Fas el que pots per arreglar-les i ja està”, afirma el Rubén.

ACOSTAR-SE A MÉS PÚBLICS

A Calçats València preparen una web nova que els permetrà acostar-se a més públics i des de la pandèmia també venen per Amazon –uns 2.000 parells de calçat a l'any–. “És una ajuda que ens dona una mica més de tranquil·litat”, confessa el Paco. I el producte estrella? N'hi ha molts. Si diem “les sabatilles d'avi”, a tothom li venen al cap les sabatilles de quadres folrades de llana. I les sabatilles de tovallola? “Ui, aquestes a Amazon ens les treuen de les mans”. Les espardenyes clàssiques potser són les que més èxit tenen.

I les claus? S'acostuma a associar el sabater amb la duplicació de claus. Doncs sí, tenen uns cinc-cents models de claus. I si algun no el tenen, intenten trobar-lo. La cartellera no es redueix només als cartells d'època, n'hi ha de moderns, ben expressius i pertanyents a un imaginari compartit de tota la vida: “Les reparacions s'abonen a l'acte” i “Passats tres mesos, no ens fem càrrec del gènere”.